

A bécsi rendőrség félnap alatt kiderítette, hogy egy mészáros meggyilkolta és feldarabolta feleségét.

Női testrészek a Reichsbrückén.

Bécs, július 1. A bécsi Reichsbrücke pillér-talapzatán szerdán levő női combot találtak. Szerda óta talpon van az egész büntügyi detektívhad és nyomozza annak a női áldozatnak kilétét, akinek levágott combját szerda délután 5 és 6 óra között a Reichsbrücke alatt elhaladó egyik dunagőzmozgató gőzös kormányosa pillantotta meg először a hid pilléreinek alapzatán. A törzsre nem sikerült rákacni, pedig enélkül nehéz lesz az áldozat személyazonosságát kikutatni.

Eddig csak egyetlen eredményre vezetett a nyomozás, még pedig arra, hogy mikor történhetett a gyilkosság. A törvényszéki orvosok a talált véres női combról azt konstatálták, hogy legfeljebb hat órával előbb használhatták le a törzsről a valószínűleg déli 11 és 12 óra között dobták le a hídról a folyóba, de véletlenül a pillér talapzatára esett és ott felekkadt. Még szerdán este a bécsi rádió hírt adott a rendőrség a közönségnek a szörnyű felfedezésről és felhívott mindenkit, hogy jelentkezzen az, aki a gyilkosságról valamit tud, vagy aki a Reichsbrücke környékén nagyobb csomaggal látott valakit a hidra menni. Csütörtök délutánig senki sem jelentkezett.

A lázas kutatás ma olyan felfedezésre vezetett, amely talán nyomot fog a rendőrség kezébe juttatni.

A Duna mellett egy női félcipőt találtak. Ez a cipő nincs annyira elavult, hogy valaki a szemétre akarta volna hajítani. Lehet, sőt, hogy a csomagból hullott ki, amelyet a gyilkos magával vitt a hidra, hogy a Dunába dobja. A félcipő mellett hevert egy hosszú fekete cipőzsinór. A cipő hossza 11 centiméter és ez körülbelül megfelel a levágott női láb hosszának, valószínű tehát, hogy áldozatának lábáról huzta le a gyilkos.

A hullarészit beszállították a bonctani intézetbe, ahol az orvosok megállapították, hogy a női lábszár reggel még egy élő testnek volt a része, mert azon hullafoltok nem mutatkoztak, a vér nem aludt meg és az izületek mozgáltak. A véres lábszár egy gyermek-matrózába rongyokba volt burkolva, ebből arra következtetnek, hogy vagy az áldozat, vagy a gyilkos környezetében gyermeknek kell lenni. Teljesen kizártnak tartja a rendőrség azt, hogy a hullarészit, vagy a feldarabolott hullát a megtalálás helyén dobták volna a Dunába, mert ez a hely Bécsnek egyik forgalmas helye, ahol fényes nappal lehetetlen feltűnés nélkül nagyobb csomagot a Dunába dobni. Nem tartja a rendőrség kizártnak, hogy a hullarészit már Linzben dobták a Dunába és annak sodra hozta el Bécsig. A nyomozás igen nagy erővel folyik.

(Budapesti tudósítók telefonjelentése.) Bécsből jelentik: A rejtélyes gyilkosságra késő este világosság derült. A gyilkost a rendőrség Wimpfalter Richard mészáros személyében elfogta, aki feleségét darabolta fel és annak testrészeit dobta a Dunába. A gyilkost akkor fogták el, amikor újabb testrészeket akart a Dunába dobni. Nyomban detektívek mentek ki a lakására, ahol megtalálták felesége hullójának többi részét is.

110 halottja van a kairói földrengésnek.

(Budapesti tudósítók telefonjelentése.) Kairóból jelentik: A földrengésnek 110 halottja és 66 súlyos sebesültje van. 74 macskát és 6000 ház megrongálódott.

Milánóból jelentik: Rhodus szigetén a földrengés következtében tízezer ember vált hajléktalanná. Az anyagi kárt mindeddig nem lehetett még csak hozzávetőlegesen sem megállapítani. Összesen 1500 ház dőlt össze teljesen és 2000 épület súlyosan megrongálódott. A földlökések

leginkább a 200—300 éves régi házakban idéztek elő nagy pusztítást, míg a modern épületek, így többek között a földrengés előestéjén felszentelt Szent János-székesegyház teljesen sértetlen maradt. Emberéleiben alig esett kár, minthogy a lakosság nagyrésze a forró nyári hónapokat amúgy is a szabadban tölti. Aranka Apollasio és Lado falvak teljesen megsemmisültek.

A polgármester városfejlesztési programot adott a külvárosrészek együttes küldöttségének.

„A külvárosrészek fejlődési foka a környékbeli kis falucskák nivója alatt maradt.” — A monstre-deputáció csatornázást, vízvezetékét, világítást és kövezetét sürgetett.

Csütörtökön megmozdultak a külvárosrészek és hatalmas deputációt küldtek a városházára, hogy ott feltárják évtizedes sérelmeiket, panaszukat és előadják kívánásaikat. Az öreg szegedi városháza eddig még nem igen látott ilyen nagyarányú megmozdulást, nem igen láthatta, hogy a város mostoha gyermekei, a külvárosrészek ilyen egységes lendülettel demonstráltak közös akarukat. A közgyűlési terem arany-círadás falai csodálkozva nézhettek a zsufolásig megtelt padsorokra, amelyek — ellekintve a tisztviselőválasztási alkalmaktól — a legfontosabb városi ügyek tárgyalásakor sem telnek meg annyira, mint amennyire csütörtökön délután megteltek a külvárosrészek minden rendi és rangú polgáraival.

A több mint háromszáztagú küldöttség fél-tizenkétórát már együtt volt a közgyűlési teremben és nyugodtan várakozott a polgármesterre, aki a tanácsülés után a tanács tagjaival együtt bezárkózott szobájába, hogy ott letárgyalja azokat a fontosabb ügyeket, amelyek megítélése szerint nem tartoznak a nyilvánosságra. A deit már régen elharangozta a városháza toronyórája, a küldöttség tagjai már kisüt türelmetlenül, amikor végre megjelent a közgyűlési terem elnöke emelvényén a polgármester.

Patrik Antal, a külvárosi társadalmi körök és egyesületek nagybizottságának elnöke vázolta a

polgármester előtt, hogy ebben az akcióban résztvesz a külvárosrészek egész polgársága, itt vannak a szociáldemokrata és a keresztényszocialis munkásság vezetői is. Az öszpolgárság nevében átnyújtotta a külvárosrészek nyomtatott memorandumát, amely igen érdekes adatokat tár fel. A memorandum szerint a városi elpusztító árvízkatasztrófa óta negyvenhét esztendő múlt el és ezalatt az idő alatt a város valóban bámulatos módon kifejlődött. Ez a fejlődés azonban csak a szorosan vett belvárosra vonatkozik.

a külvárosrészek fejlődési foka a környékbeli kis falucskák nivója alatt maradt.

„Ölőzünk écska, hétköznapi jelmezbe — mondja többek között a memorandum —, tegyük félre a fényhez, pompához és hatalmas palotákhoz szokott érzékünket és így lépünk arra a földre, ahol mindent látunk, amit nem kellene látnunk és semmit sem találunk, amibe minden lépésnél bele kellene ütköznünk. A kövezetellen, kátyúkkal teli kocsint és a gidresgödörös gyalogjárda között húzódnak el a víz levezetésére szánt, de szemé, szennyvíz és állati hulladékok elhelyezésére használt árkok, amelyek csak arra jók, hogy mindenféle betegséget terjesztő bacillusok ezreinek melegágyát szolgáljanak és hogy az épületek falazatába való beszivárgás elősegíthetése céljából a bennük összegyűlemlt víznek tartályul szolgáljanak.”

Felsorakoztatja ezután a memorandum a többi külvárosi sérelmeket,

a világítás hiányát, a vízvezeték nyomorúságait, a kövezetellen, mely fekvését uccákat.

Pedig a külvárosrészek lakói az árvíz óta ellett negyvenhét esztendő alatt éppen úgy hozzájárultak adóikkal a közterhekhez, mint a belvárosiak, de a közpénzből alig kaptak valamit vissza. Eppen ezért a következő javaslatot terjesztik a polgármester elé:

— A külváros csatornázásáról, magas nyomdsu vízvezetékkel, villanyvilágítással és kövezettel való ellátásáról záros határidőn belül készítsen a városi mérnöki hivatal részletes terveket és költségvetést. A város hatóságából, műszaki férfiakból, köztörvényhatósági bizottsági tagokból és a külváros vezető embereiből összeállított bizottság részletesen letárgyalná és megvitátná a terveket és költségvetést, megállapítaná a kiviteli sorrendet és az időtartamot, mely alatt az összes művek elkészülnek, kijelölné a költségekre a fedezetet és a teljesen kész programot a város közgyűlése elé terjesztené.

Kifejti ezután a memorandum, hogy a magángazdaság mai lerongyolódottsága idején a munkásság csak akkor járhat kenyérhez, ha az állam és a város sok közpénzből teremtenek munkalelkalmakat. Eppen ezért azt kívánják, hogy a közgyűlés határozatilag mondja ki, hogy

„az összes városrendezési munkálatok ár-terítés útján kisebb, elkülönített részletekben kizárólag csak szegedi iparosoknak adhatunk ki és a vállalkozó iparosok politikai pártállásra való tekintet nélkül csak szegedi munkásokat alkalmazhatunk.”

A külvárosrészek rendezése maga után vonja a magántörke megmozdulását is, mert a háztulajdonosok feltétlenül törekedni fognak arra, hogy bekapcsolódjanak a közművekbe. A külvárosrészi polgárság véleménye szerint a külvárosok rendezését hat esztendő alatt befejezheti a város, ha az előre elkészítendő munkaprogramot ez alatt az idő alatt nem változtatja meg.

Patrik a memorandum átnyújtása után arra kérte a polgármestert, hogy vállalja el a külvárosrészek rendezésére vonatkozó hatalmas feladatot éppen úgy, mint ahogy számos olyan régi terv megvalósítását elvállalta és keresztülvitte, amelyért a háború előtt évtizedekig hiába harcolt a város közönsége.

A polgármester hosszasan válaszolt Patrik élejtéssel fogadott beszédére. Elmondotta, hogy a memorandumot már alaposan áttanulmányozta és így annak minden részletére megteheti észrevételeit. A külvárosrészek négy dolgot kívánnak, világítást, kövezést, csatornázást és vízvezetékét. Ezek közül a világítás kérdésének megoldása következik be leg hamarabb. Nem szabad azonban megfeledkezni arról, hogy Szegeden a külvárosrészek körülbelül háromszor akkora területet foglalnak el, mint a belváros és így a külvárosrészek közművekkel való ellátása éppen háromszor annyiba kerülne, mint amennyibe a belvárosé került. Az egész város

csatornázási terve

már régebben elkészült. Ennek a tervnek a megvalósítása tízmilliárd aranykoronába került volna, aminek ma körülbelül száznegyvenöt-milliárd korona felel meg. A mai hitelviszonyok között ezt a hatalmas összeget a város csak úgy vehetné fel, ha husz esztendőre keresztül tízenhétmilliárd koronával törlesztené. A külvárosrészek

220 kövezetellen uccájának kikövezése

a hozzávetőleges számítások szerint százmilliárdba kerülne, aminek évi annuitása tízmilliárd korona.

A magas nyomdsu vízvezeték kiterjesztése

pedig ötmilliárdkétszáz ezer aranykoronába kerülne, ami nyolcvanmilliárdnak felel meg és ennek annuitása tízenhétmilliárd korona lenne. Így tehát abban az esetben,

ha a város a külvárosrészek csatornázására, kövezésére és vízvezetékének kiépítésére szánná rá magát, akkor kölcsönt kellene felvennie, amelyért husz éven keresztül közel negyvenmilliárd korona annuitást kellene fizetnie,